

Arrest

nr. 283 786 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 08 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 mei 2022 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLLAZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 september 2021 dient verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Roemeense autoriteiten. Op 28 oktober 2021 dient verzoekende partij opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in bij de Oostenrijkse autoriteiten. Vervolgens dient verzoekende partij op 20 januari 2022 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 2 maart 2022 is een persoonlijk onderhoud met verzoekende partij afgenomen.

Op 28 maart 2022 stemt Roemenië in met de terugnameverzoek.

Op 9 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: A. B.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Dosaraka

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. A. B., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 20.01.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen documenten voor.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene op 21.09.2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene ook een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 28.10.2021.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 02.03.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan in augustus of september 2021 verliet en door Iran reisde om in Turkije aan te komen. Vervolgens reisde hij door Griekenland, Macedonië en Servië om in Roemenië aan te komen. Hij verklaarde dat hij gedwongen werd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen maar dat zijn verzoek uiteindelijk werd afgewezen. Betrokkene verklaarde na veertig dagen door te reizen naar Hongarije en vervolgens naar Oostenrijk. Hij verklaarde dat hij in Oostenrijk ook gedwongen werd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Betrokkene verklaarde dat hij drie maanden in een opvangkamp in Oostenrijk verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn verzoek ook in Oostenrijk werd afgewezen en dat hij diende terug te keren naar Roemenië. Omwille van deze beslissing verklaarde betrokkene te vluchten door Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk in België aan te komen. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Roemenië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij er in België veel faciliteiten zijn en men asielzoekers respecteert. Betrokkene verzet zich verder tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij tegen zijn wil gedwongen werd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Verder verklaarde hij dat Roemenië een heel arm land is en dat er zijn geen faciliteiten voor vluchtelingen.

Op 18.03.2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse en Roemeense instanties. We ontvingen een weigering van de Oostenrijkse instanties. De Roemeense instanties stemden op 28.03.2022 in met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via Otopeni International Airport.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Roemeense instanties stemden op 28.03.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Roemeense instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Roemeense instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Roemenië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 28.03.2022 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Roemeense grondgebied.

Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat er in België veel faciliteiten zijn en men asielzoekers respecteert. Hij verzet zich verder tegen een

overdracht aan Roemenië omdat het een heel arm land is en dat er zijn geen faciliteiten voor vluchtelingen. Dat betrokkene liever in België wil blijven dan in Roemenië doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Roemenië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Wij benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Roemenië, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Roemenië en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Roemenië en dat, indien hij geen verzoek in Roemenië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Roemenië weer te verlaten.

In dit kader wensen we te benadrukken dat Roemenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Roemenië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Roemenië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving in kwestie. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania" – 2020 update, hierna het AIDA-rapport genoemd, laatste update op 30.04.2021, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/04/AIDA-RO_2020update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië

worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 60-61). Verzoekers die reeds een negatief antwoord kregen op een eerder verzoek zullen een navolgend verzoek kunnen indienen (AIDA-rapport p. 61) en nieuwe elementen kunnen aanbrengen wanneer ze terug in Roemenië zijn. Een verzoeker kan in Roemenië blijven zolang de procedure van dit navolgend verzoek loopt. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Roemenië niet verlieten. De wet beschermt asielzoekers ook uitdrukkelijk tegen refoulement bij een volgend verzoek (AIDA-rapport p.83: “these cases shall apply only if the enforcement of the return decision is considered to be without prejudice to the principle of non-refoulement”)

Op vlak van opvangvoorzieningen stelt het AIDA-rapport dat de regionale opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, waarvan eind 2020 1223 plaatsen waren ingenomen. Toch stelt het rapport dat het tot nu toe nog niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen. “The total capacity of the Regional Centres is 1,100 places. At the end of 2020, the number of persons staying in the centres was 1,223. Until now, it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres” (p. 105). Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wordt in het rapport gemeld dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (pp. 98 - 99). Hierbij wensen we te benadrukken dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te zijn. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg in Roemenië. Dit houdt in dat zowel gratis basis gezondheidszorg als dringende medische zorg en gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde personen wordt voorzien. Indien verzoekers eveneens bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering, dan genieten zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeense staatsburger heeft (p. 115).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Roemenië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Roemeense autoriteiten worden minstens 10 dagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Roemeense autoriteiten.”

Op 26 augustus 2022 neemt de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 283 785 van 24 januari 2023 het beroep verwerpt.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werd op 13 juni 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekende partij voert in het enige middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)b, 22, 27 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de heer N. is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs» (RvS, 25 avril 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause» (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir» (RvS, Claeyss, no. 14.098, 29 april 1970); «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce» (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: “1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: “1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken

die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Roemenië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Roemenië uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer Z. voor overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen een gedeeltelijk het rapport AIDA - Asylum Information Database – Country report: Romania – 2019 Update gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar heeft ook geen rekening gehouden met recente informatie die echter op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in

Roemenië wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

1. Eerste grief

Talrijke openbare verslagen stellen vast de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Roemenië.

Ten eerste in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert (bestreden beslissing), respecteren de Roemeense autoriteiten het beginsel van non-refoulement niet. Inderdaad uit the AIDA Report – Update 2019 van april 2020 (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>) blijkt dat: “UNHCR Serbia reported that 1,561 persons were collectively expelled from Romania to Serbia from 1 January to 31 December 2019, with higher numbers registered in the last months of the year (288 in October; 439 in November and 123 in December 2019). The number increased in comparison to 2018, when 746-persons were collectively expelled. According to the Border Police, interpretation at the border for asylum information is still lacking. (p. 11) (...)

Reports from UNHCR Serbia show an increase in 2019 of collective expulsions in comparison with 2018 (746-persons were collectively expelled in 2018). 1,561 persons were collectively expelled from Romania to Serbia in the period from 1 January to 31 December 2019, with higher numbers registered in the last months of the year (October: 288; November: 439; December: 123). At the same time, the Jesuit Refugee Service (JRS) representative stated that they did not receive any reports on pushbacks or collective expulsions. (p. 20) (...)

According to the JRS representative, administrative returns are always documented, regardless if persons are being returned under the readmission agreement or because of a refusal of entry. (...)

At this stage, NGOs have access to border-crossing points only once third-country nationals have submitted the asylum application. Furthermore, NGOs need to be informed about the people's presence directly by the Border Police or through UNHCR Romania. Nevertheless, a JRS report published in July 2018, based on findings collected through interviews, also raises issues concerning information provision. It includes testimonies from 26 migrants who arrived in Romania. The testimonies describe how the Border Police and other officials fail to provide migrants with necessary information and have even given misleading information.

The report lays out the experience of a 16-year-old boy who was rescued by the Romanian Coast Guard in the Black Sea: “He was told to ‘go to court’ to apply for asylum, and while he did have a court hearing eventually, the hearing was about his stay in detention and not about accessing the asylum procedure. It was only after initiating a hunger strike that the authorities finally relented and gave him access to the asylum procedure.”

Furthermore, another man stated that he “did not apply for asylum because the authorities discouraged it, telling him that Romania was unable to host more asylum seekers.”

A group of Iraqi Kurds, who were granted tolerated status in Romania even though they wanted to apply for asylum did not do so because they believed their tolerated status prevents them from seeking asylum. As a consequence, some of them agreed to voluntary repatriation.

A Pakistani national, who prior to his arrival in Romania had made an asylum application in Bulgaria and did not want to return there, explained why he did not make an asylum application in Romania: “I was told that once registered as an asylum seeker in another European country, there is a real risk to be sent back there.” After his fingerprints were found in the Eurodac database, he lodged an asylum application in Romania in order to avoid being transferred to Bulgaria. The asylum seeker declared: “[t]hey didn't tell me anything about it. They sent me to detention and looked at me as an offender, since I crossed the border illegally. I had no proper interpreter, no lawyer, no information, and no time to understand my situation. Nobody gave me proper information on the possibility and consequences of asylum” (pp. 21-22).

Uit de 2020- update Aida-verslag over Roemenië (beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/04/AIDA-RO_2020update.pdf), kunnen wij lezen dat :

"In 2019, 2,048 persons were apprehended for crossing, or attempting to cross, the border.⁵⁷ The Border Police prevented the entry of 6,042 persons. In 2020 this number increased significantly to 6,658 persons apprehended for crossing or attempting to cross the border and 12,684 persons prevented to enter Romania."(p.21)

Bovendien stelt de behandeling van asielzoekers aan Roemeense grenzen vragen wat betreft het respect van het non-refoulement principe. *"According to JRS representative in Bucharest, asylum seekers stated that they were pushed back to Serbia several times, that they were beaten and their phones and money were stolen. An asylum seeker refused to file a complaint against the Border Police's treatment, even though he had visible signs of ill-treatment on his face. They also mentioned that they were kept for 24h at the border crossing point without any food. With regards to the lack of food 2 detainees interviewed by the author in Arad public custody, apprehended at the Hungarian-Romanian border stated that they were held for 2 days at Oradea Border Police and received no food.*

The JRS representative of Timișoara stated that one asylum seeker declared that he was beaten by Border Police officers, he even wrote a complaint, but soon after he left the reception centre. JRS reported that there were cases of ill-treatment of single men, families and groups (at least 8 incidents were documented by JRS), but many remain unknown. In 2020, JRS documented 11 incidents, involving 21 persons, who complained of being victims of either push-back actions, violent and aggressive behaviours, threats, LGBTQI discrimination or that they had no access to food, water or medical assistance. The alleged perpetrators were Border Police, gendarmerie or special intervention police officers. » (AIDA 2020 Update, April 2021, p.22)

Toegang tot de asielprocedure is dus ver van gewaarborgd door de Roemeense overheden. Zie ook in dezelfde zin:

"Along with other Kurdish migrants, including Lokman Çoşkun, Serdar Bilgiç, he passed through Macedonia, then Serbia before arriving in Romania.

On November 13, following a police operation in a Timisoara hotel, 50 migrants were arrested. Security forces held them for 6 hours in the cold in front of the hotel, hands cuffed behind the back.

They were first taken to a detention center near Timisoara where they spent 2 days without food or water. They were then transferred to a retention center in Arad. According to the testimony of those migrants we could contact, "a long trip with hands cuffed in the back" was followed by body searches.

Y.S., one of the young Kurds who was expelled, testifies: "First they took us to an Interpol center, where they kept us waiting for a few more hours, handcuffed in the cold. Then, for two days, we were held without food or water. Our requests for a lawyer were denied and the asylum request we had filed did not appear in the system. What's more, a translator threatened us, saying "you are going to be killed".

After two days in this place, we were transferred to a retention center in the town of Arad. It was like a prison. A building with tiny cells. There, they locked us into cells and tortured us with truncheons. It is an inhuman treatment. We could hear children's voices in the lower storeys. There was also a young minor of 17 years.

Four days later, the Romanian authorities told them they would be transferred to a camp in Bucarest: "We set out in the morning, and it was only when we arrived at the terminal that we understood we were at Bucarest airport. They had lied to us", testified some of them... S.Y.'s version confirms this: "On the morning of November 18, they told us they were taking us to another camp in Bucarest and had us climb into a bus. When we arrived in the evening, we were at the airport."

All of the 35 people were forced to board the plane. Some of the migrants, still in possession of their identity papers, were refused the right to request asylum for this reason. Some boarded the plane. Five of them resisted: Nuri Akman, Lokman Çoşkun, Serbest Derin, the young Y.S. and an old man. Y.S. continues: "Despite the fact that we were telling them we wanted to request asylum, they put us aboard the plane. The old uncle and I had our identity papers, so they used violence to force us aboard the plane." Suffering from chronic illness and given his age, the old man could not resist any longer and was put aboard the plane. As for the young Y.S. he says: "Someone hit me on the back of the head, I fainted and when I came to, I was on the plane." » (Bron: KEDISTAN, « Romania • Attempted expulsion of Kurdish asylum seekers », 20 november 2020, beschikbaar op <http://www.kedistan.net/2020/11/20/romaniaexpulsion-kurdish-asylum-seekers/>).

Ten tweede volgens de verwerende partij, "wordt geen melding gemaakt van problemen die personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming" (bestreden beslissing).

Uit the AIDA Report – Update 2019 van april 2020 (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>) blijkt echter dat : “In 2018, there were 2 cases of Pakistani nationals, who wanted to make an asylum claim respectively in Otopeni Airport and Cluj Airport, but the Border Police never registered their claim” (p. 26).

In dit verband merkt het AIDA verslag van maart 2019 ook op dat: « While irregular entry or stay in Romania committed by persons who have been granted a form of protection is not punishable, irregular exit from the country is punishable under the Criminal Code by imprisonment from 6 months to 3 years or a fine. Up to 2018, asylum seekers or other migrants apprehended while trying to irregularly cross the border into Hungary were only fined. The situation changed in 2018 when the Regional Court of Chişineu-Criş started delivering convictions with a sentence of six months’ imprisonment, coupled with a two-year entry ban from the territory of Romania and in some cases even legal expenses of 1,000 RON / 212 €. At least 19 persons have been convicted, including a family with minor children”. (AIDA – Update 2018, p.25).

Ten derde volgens de verwerende partij, “Tot nu toe is het dan ook nog nooit voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvang” (bestreden beslissing, p. 4). Er dient te worden opgemerkt dat de tegenpartij is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van the AIDA Report.

De opvangomstandigheden in de Roemeense centra zijn zeer slecht. Inderdaad volgens the AIDA Report – Update 2019:

“In Bucharest, residents complain about the cleanliness and state of mattresses and bed sheets, as well as the lack of beds for children and the shortage in refrigerators. During the author’s visit to the centre in 2018, a female Iraqi beneficiary of international protection, who was accommodated together with her husband and three children in two rooms of the centre, shared some of their experiences. The family had to buy a crib for their baby born in Romania, as there was none in the centre. They also bought in a fan in order to help her husband, who has a health condition, during the hot summer days. She also complained about bed bugs. According to the JRS representative, the situation did not change in 2019. The hygienic conditions are not satisfactory. (...)

The poor hygienic conditions of the reception centre were also pointed out by the Ombudsman. During the visit, the Ombudsman’s team did not see any modifications compared to the situation witnessed in 2018: the doors of some rooms were damaged, the floor surface was in an advanced stage of usage, similar to bed mattresses; broken windows in kitchen spaces and staircases were not fixed; some bathrooms were damaged and did not ensure necessary privacy; faulty electrical installations were also observed as well as unsecured sockets (in a room where a single mother and her two children were staying, these were ripped out of the wall, the monitoring team requested that this should be fixed urgently), deteriorated electrical panels; in some hallways metal beds were stored (which constituted a safety hazard for children) etc. Some rooms were repainted, but at the date of the visit there were clear signs of water infiltration in the walls, probably from a recent malfunction of the piping system. The prayer rooms and the club were up and running, but the spaces were not furnished and the chairs were broken. (...)

In Giurgiu, during the author’s visit on 21 of June 2018, poor conditions were noted in the showers, even though the integration officer mentioned that the centre had been sanitised two weeks prior to the visit. In the men’s showers, the wall between the sinks and showers had a big hole, the curtains were black from mould and/or dirt, and it was noticed from the hall that the men’s toilets were not clean. (...)

In Rădăuţi, at the time of the Ombudsman’s visit in the centre on 13 September 2019, it was noticed that the bathrooms were heavily worn out; the tiles were damaged and broken. The stoves were also heavily worn out, even though according to the IGI-DAI staff they were 2-3 years old. The cleanliness in the kitchen was lacking, there was no place where asylum seekers could deposit their food and the tiles and pavement in the kitchen was old, broken, and not sanitized. According to the Ombudsman the building did not provide adequate conditions for accommodation, cooking and storage of food. (...) The problem of the mattresses still persists; there are still bed bugs, even though disinfections were made.

In Timişoara, residents still complain about bed bugs, fleas, the poor condition of mattresses and plumbing in the showers and toilets. For a while the door of the women’s bathroom could not be locked and they were complaining that people were entering the bathroom while they were inside. AIDRom representatives bought a new lock. The JRS representative reported that asylum seekers who were reaccommodated in the centre did not receive bed linen, while new arrivals did. If the asylum seekers are transferred within 1-2 days from their arrival in the centre, they do not receive bed linen; nobody informs them that they can receive bed linen. The flux of new asylum seekers arriving in the centre is also a reason for the lack of cleanliness in the centre, according to AIDRom representative. Even though IGIDAI carried out 8 disinfection operations in 2019, asylum seekers still complained about

insects. The issue of bugs and insects is a major problem in the Regional Centre of Timișoara. The Ombudsman also noticed this problem in 2018 and reported the existence of cockroaches in the kitchen. The residents still complain about the existence of the cockroaches. The director of the centre mentioned that no repairs or renovations were made in 2019 in the building where asylum seekers are accommodated, while the building that accommodates the refugees from ETC has new windows" (pp. 97-98).

Ten vierde, met betrekking tot de mogelijkheid om een tolk tijdens de asielprocedure te hebben, uit the AIDA Report – Update 2019 van april 2020 (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>) blijkt dat: "The availability and quality of interpretation has remained an issue. In Rădăuți, Galați and Giurgiu, IGI-DAI still uses double interpretation from Kurdish to Arabic and from Arabic to Romanian. (p. 12)

(...) However, according to the JRS representative in Timișoara, asylum seekers complained about the lack of interpreters at the stage of registration and lodging of the asylum application. The Director of the Regional Centre Timișoara confirmed this. He stated that they do not call interpreters even though they have the possibility to call an interpreter at this stage of the procedure. The same issue was reported in Giurgiu and Rădăuți with the mention that IGI-DAI turns to asylum seekers or refugees accommodated in the centre for interpretation. (...)

In Rădăuți, asylum seekers still complain about the fact that the Border Police does not use interpreters who speak their native language at the border. As consequence, information such as the name, the date of birth and the grounds of the asylum application, are not correctly recorded. Therefore, potential errors in the recording of personal information may arise during the assessment of their asylum application by IGI-DAI and contradictions may appear between the statements made at the border and those made during the personal interview. (p. 27) (...)

In the Regional Centres of Galați, Timișoara and Rădăuți, Giurgiu it has been reported that there are not enough interpreters available for the main nationalities of asylum seekers:

Galați: There are only one Urdu and few Arabic interpreters. Their services are used by IGIDAI and by the courts. As a consequence, quality control of their interpretation services is impossible to carry out. In one case, the procedure was delayed because the asylum seeker spoke a dialect and the authorities could not find an interpreter. Double interpretation was used from Kurdish to Arabic and from Arabic to Romanian. In this case, the asylum seeker declared only after his asylum application was rejected by IGI-DAI, that the transcript did not mention all the information provided by him at the interview.

Rădăuți: IGI-DAI frequently uses the same three interpreters – one for Arabic, one for Farsi / Dari / Urdu and one for Bengali. It was noted that the Bengali interpreter had no experience in interpretation in asylum cases or good command of Romanian. The Ombudsman noted that the low remuneration for interpreters, 23 RON/ €4.8/ hour, is one reason for the low number of interpreters contracted by IGIDAI.

Timișoara: There is a lack of interpreters for different dialects. Iranian asylum seekers complained about the fact that at the interview IGI-DAI used an Afghani interpreter and they could not communicate well with the interpreter. The director of IGI-DAI Timișoara also mentioned that there should be more Kurdish and Arabic interpreters in the centre and also Bengali, Somali, Hindi, Farsi.

Giurgiu: There is still a lack of interpreters, especially for different dialects. However, efforts are made in order to solve this issue.

In Rădăuți, IGI-DAI uses double interpretation from Kurdish to Arabic and from Arabic to Romanian. The interpreter for Arabic is not qualified and the interpreter for Kurdish was an asylum seeker himself that later obtained protection.

In 2019, the JRS representative from Rădăuți reported that IGI-DAI still uses double interpretation from Kurdish to Arabic and from Arabic to Romanian. The Kurdish translator is a beneficiary of international protection and is illiterate. IGI-DAI also uses double interpretation from Kurdish to Turkish and from Turkish to Romanian and the Kurdish interpreter is an asylum seeker. According to the JRS representative, many asylum seekers complained about the quality of the double interpretation once they received a negative decision from IGI-DAI.

This aspect was also brought to the attention of the court in the appeal lodged against a negative decision taken through the accelerated procedure by IGI-DAI, which acknowledged the reluctance of the applicant to share his whole story because of the presence of a Kurdish interpreter who also lived in the Regional Centre of Rădăuți. The applicant also criticised the fact that the Kurdish interpreter only graduated from Primary School and has no formal training in this field. The Regional Court Rădăuți dismissed the appeal without even assessing the applicant's claims regarding the double interpretation.

Double interpretation is also used in Giurgiu, even though its effectiveness is questionable. In 2019 the double interpretation was used in cases concerning Tigrinya language. The shortcomings of double interpretation were also highlighted in a decision of the Regional Court of Giurgiu in 2018. The appellant, an Ethiopian national of Oromo ethnicity, claimed that "over 80% of the information included

in the interview did not correspond to his statements, the reason being the faulty interpretation, as two interpreters participated in the interview and the relevant information he provided was incomplete or omitted by one of the translators". The appellant was heard, his statement being recorded separately and attached to the case file. The Regional Court of Giurgiu dismissed the case, but the appellant lodged an onward appeal. (pp. 32-33) (...)

A number of problems regarding the quality of the interpretation and conduct of interpreters has been reported. Interpreters are not sufficiently trained and, therefore, they are not impartial. Related problems were also pointed out:

- Some interpreters do not refrain from making comments, they express doubt about the asylum seekers' declarations; e.g. "I was there, there are no Taliban", "I know better";
- Some interpreters have private conversations with the asylum seeker and do not translate the conversation, or they express emotions;
- Asylum seekers complained about an interpreter, who made comments during the personal interview like: "more briefly, I do not have all day at your disposal", he selected the documents that the asylum seeker should present at IGI-DAI, and translated only a summary of what is written on the page and not the whole interview (question and answer). Even though the asylum seekers wanted to be assisted by the legal counsellor during the interview, the interpreter told them that "the presence of the legal counsellor is not necessary because you will be granted a form of protection anyway" (p. 34).

De beschikbaarheid van een tolk in de asielprocedure is essentieel. Volgen de UNHCR:

« Il convient de rappeler qu'une personne qui présente une demande de reconnaissance du statut de réfugié est normalement dans une situation très vulnérable. Elle se trouve dans un milieu étranger et le fait de soumettre son cas aux autorités d'un pays étranger, souvent dans une langue qui n'est pas la sienne, peut présenter pour elle de grandes difficultés, sur le plan à la fois pratique et psychologique. Sa demande doit donc être examinée selon des procédures établies spécialement à cette fin, par un personnel qualifié, ayant les connaissances et l'expérience voulues et capable de comprendre les difficultés et les besoins particuliers du demandeur. (...) le Comité exécutif du Programme du Haut Commissaire a recommandé, à sa vingt-huitième session, en octobre 1977, que ces procédures satisfassent à certaines exigences minimales. Ces exigences minimales, qui tiennent compte de la situation particulière, évoquée ci-dessus, du demandeur du statut de réfugié et qui sont destinées à lui assurer le bénéfice de certaines garanties essentielles, sont les suivantes: (...) iv) Le demandeur devrait se voir accorder les facilités nécessaires, y compris les services d'un interprète compétent, pour présenter son cas aux autorités intéressées » (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, §§ 190-192, beschikbaar op : <https://www.unhcr.org/fr/publications/legal/4ad2f7fa383/guide-procedures-criteres->).

Bovendien is er een gebrek aan competente juristen om hen tijdens de procedure te begeleiden:

"The JRS representative reported that the asylum seeker only meets his or her lawyer paid through the state legal aid at the court hearing and, as a consequence, they cannot prepare and discuss the details of the case. In 2019, the Bar Associations in Romania did not organise any training on asylum law for the lawyers inserted in the legal aid register and other interested lawyers. One of the attorneys interviewed reported that there is a stringent need for trainings for lawyers. The National Bar Association of Romania (UNBR), in partnership with the Foundation for Legal Resources Centre (CRJ), implemented the project "Education program and legal assistance for improving citizens' access to justice - JUST ACCESS", under which a national campaign was organised on legal information, education and awareness on the citizens' right, including information on the judicial institutions and the services provided by them, with emphasis on the rights of vulnerable groups.¹⁸⁹ According to an attorney training within the project, migrants and asylum seekers were included in the category of vulnerable groups. JRS Romania organised training for the lawyers registered in the legal aid register in Galați and Giurgiu. In Giurgiu, at the training organised jointly with UNHCR, only 4-5 lawyers participated. UNHCR Romania organised a seminar for lawyers and legal counsellors on "The European Court of Human Rights mechanisms to protect asylum seekers and refugees while in administrative/immigration detention". The legal counsellor in Giurgiu stated that there are certain aspects that can be improved regarding the legal representation through the state legal aid, especially when it comes to communication between the applicant and lawyer appointed ex officio. One of the problems identified is the language barrier. Nonetheless, lawyers paid through the legal aid scheme are not willing to make use of the interpreter, even when one is available. Most of the times, this happened at the first court hearing, when the lawyer meets for the first time the client and the interpreter is also present. Some of the lawyers do not even provide their contact details to their clients. Another aspect that can be improved is that lawyers should request evidence that can substantiate solid arguments before the court." (AIDA 2020, pp.45-46).

Ten slotte stelt de beschikbare documentatie van dat politiegeweld een erg probleem in Romania is:

- AIDA Report – Update 2019, april 2020 (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>): “according to the JRS representative from Rădăuți, 3 asylum seekers who wanted to cross the border from Serbia to Romania, declared that they were beaten by the Romanian Border Police officers and pushed back to Serbia. The second time they tried to cross the border, no problems were encountered and they were taken to the Regional Centre of Timișoara. Another stakeholder being interviewed mentioned that asylum seekers apprehended at the border declared that the Romanian Border Police officers had destroyed their phones” (p. 22).

- Human Rights Committee, « Concluding observations on the fifth periodic report of Romania », 11 december 2017 (beschikbaar op : https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ROU/CO/5&Lang=Fr): “13. The Committee is concerned about allegations of racially motivated incidents against the Roma population and allegations of police abuse amounting to ill treatment, especially targeted against Roma (arts. 7 and 20). 14. The State party should strengthen measures to prevent racially motivated attacks against the Roma population and to ensure that the alleged attacks are thoroughly investigated, that perpetrators are prosecuted and, if convicted, punished with appropriate sanctions, and that victims have access to adequate compensation”.

- US Department of State, “Romania 2019 – Human Rights Report” (beschikbaar op: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2020/03/ROMANIA-2019-HUMANRIGHTS-REPORT.pdf>): “The constitution and law prohibit such practices, but there were reports from nongovernmental organizations (NGOs) and media that police and gendarmes mistreated and abused prisoners, pretrial detainees, Roma, and other vulnerable persons, including homeless persons, women, sex workers, and substance abusers, primarily with excessive force, including beatings. (...)

Police officers were frequently exonerated in cases of alleged beatings and other cruel, inhuman, or degrading treatment. A widespread perception of police corruption and inefficiency contributed to citizens’ lack of respect for police. Low salaries also contributed to making individual law enforcement officials susceptible to bribery. (p. 3) (...)

Abuse of Migrants, Refugees, and Stateless Persons: According to UNHCR, several incidents of harassment, discrimination, and crimes against refugees and migrants were reported throughout the year in Bucharest and other parts of the country, although most incidents were not reported because of fear, lack of information, inadequate support services, and inefficient redress mechanisms”. (p. 15)”

Echter volgens de beschikbare documentatie, wordt er geen effectief onderzoek gedaan naar gevallen van politiegeweld: “27. The Committee is concerned about the high number of reports of abuse and ill-treatment of persons deprived of their liberty, allegations of police brutality, especially against Roma, and the reported lack of investigation of those allegations (art. 7).

28. The State party should urgently strengthen its efforts to take measures to prevent acts of torture and ill-treatment, especially against Roma. The State party should ensure that allegations of torture or ill-treatment are promptly and impartially investigated, that those responsible are prosecuted and, if convicted, punished with appropriate sanctions, and that victims have access to effective remedies. It should also establish an independent and effective complaints mechanism on ill-treatment with regard to police abuse. (...)

39. The Committee is concerned about reports of undue attacks on the independence of the judiciary by public officials and the media and the reported politicization of the public prosecutor’s office. It is also concerned about reports of practical difficulties in obtaining effective legal assistance and representation during pretrial proceedings (art. 14).

40. The State party should continue its efforts to ensure and protect the full independence and impartiality of the judiciary and guarantee that it can carry out its judicial functions without any form of pressure or interference. The State party should also take measures to protect the prosecution against any undue interference and ensure that lawyers are able to effectively represent detainees in pretrial proceedings” (Human Rights Committee, « Concluding observations on the fifth periodic report of Romania », 11 december 2017 (beschikbaar op : https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CCPR/C/ROU/CO/5&Lang=Fr).

Op dit punt heeft Uw Raad al geoordeeld dat : « La circonstance que les parties requérantes se soient ou non adressées à leurs autorités constitue l’un des éléments à prendre en considération, de même que, le cas échéant, la réaction de ces dernières, mais il n’est pas le seul. Ainsi, lorsqu’il ressort des circonstances individuelles propres à l’espèce ou des informations générales fournies par les parties que toute procédure aurait été vaine ou inefficace ou qu’il n’existait aucune protection accessible, présentant des perspectives raisonnables de succès et susceptible d’offrir aux demandeurs d’asile le redressement de leurs griefs, il ne peut être exigé d’eux qu’ils se soient adressés à leurs autorités. Il revient en effet aux requérants d’établir qu’en raison de circonstances particulières qui leur sont

propres, ils n'ont pas accès à cette protection ou qu'il existe de sérieuses raisons justifiant qu'ils refusent de s'en prévaloir » (RvV, arrest n° 149.903 van 23 juli 2015).

Gezien alle deze elementen werden de tekortkomingen van het Roemeense opvangsysteem door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Roemeense opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, zonder aan te tonen dat Roemenië verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

2. Tweede grief

Verzoeker moet België binnen de tien dagen na de betekenis van de beslissing verlaten. De afgelopen jaar heeft echter het dodelijke en zeer besmettelijke coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdown afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ondanks de strenge veiligheidsmaatregelen nemen de infecties toe, waardoor ze zelfs oncontroleerbaar genoemd kunnen worden. Ook Roemenië wordt getroffen door het virus.

Hoewel de binnengrenzen van het Schengengebied sinds 15 juni 2020 zijn heropend, zijn er nog steeds veel beperkingen voor personen die zich op Europees grondgebied bevinden.

In het licht van deze vaststellingen en in het licht van de huidige bijzondere gezondheidsomstandigheden is het legitiem om vraagtekens te plaatsen bij het besluit van de verwerende partij om verzoeker terug te sturen naar Roemenië.

Het moet worden opgemerkt dat het Roemeense gezondheidszorgsysteem niet adequaat is en kan de verspreiding van het coronavirus niet voorkomen: « Dans plusieurs villes du pays, des soignants ont déserté, révélant l'ampleur de la corruption au sein du système de santé. Entre primes, répression et mobilisation de l'armée, le pouvoir tente de réagir. »

Le 16 mars, peu de temps après le début de l'épidémie de Covid-19, le Président roumain, Klaus Iohannis, a décrété l'état d'urgence. Depuis, le personnel médical est sur le qui-vive. Mais depuis quelques jours, les démissions s'enchaînent, laissant entrevoir un système de santé fragilisé par la corruption et la migration massive de son personnel qualifié vers l'étranger.

Lundi, la stupeur s'est emparée de l'hôpital d'Orastie, en Transylvanie, lorsque la responsable de l'unité de réanimation, Lorena Ehim, a démissionné en plein service, entraînant avec elle le départ du personnel soignant et ne laissant les patients qu'aux mains d'une seule infirmière. Selon le docteur Ehim, l'hôpital manque du matériel de protection nécessaire, une version démentie par la direction de l'établissement, sous le choc, qui souligne par ailleurs qu'aucun cas de coronavirus n'a été avéré dans ses services.

A Mioveni, la ville de la marque Dacia, située au centre du pays, c'est tout simplement l'ensemble des médecins qui a démissionné en apprenant que l'hôpital devait recevoir des malades du Covid-19. Flambant neuf, le centre hospitalier ne manque pourtant de rien et a été doté des meilleurs équipements, assure à Libération une source officielle. Certains ont préféré échapper à l'opprobre en optant pour d'autres stratégies. A la frontière hongroise, la ville d'Oradea doit faire face à une déferlante de départs à la retraite, parfois anticipés, de la part du personnel soignant. Ailleurs, on a constaté de soudains arrêts maladie ou de brusques départs en vacances, peu crédibles aux yeux des autorités, d'autant plus à l'heure du confinement général géré à coups d'ordonnances militaires.

Pour l'analyste Cristian Tudor Popescu, « ces démissions en chaîne ne sont pas étonnantes. Elles ont été inaugurées par le ministre de la Santé, Victor Costache, qui a lui-même démissionné en pleine crise [le 27 mars], alléguant seulement des motifs personnels ».

Pour ceux qui restent en première ligne, comme ce médecin d'un grand hôpital de Bucarest qui préfère garder l'anonymat, « ces démissions sont les conséquences d'un système gangrené par la corruption, l'abus de pouvoir et le népotisme ». Car en Roumanie, il est encore possible d'acheter un diplôme de médecine et certains postes à l'hôpital servent de récompense dans le cadre du clientélisme politique. Ce sont sans doute ceux-là qui « se rendent maintenant compte que travailler dans la santé publique implique d'assumer le risque de contracter une maladie et pas seulement de percevoir des bakchichs et avoir un statut social », présume le médecin, avant d'ajouter : « Lorsque la vie des patients est en jeu, vient un moment où l'on doit rendre des comptes » (Libération, "Roumanie: face au Covid-19, une

épidémie de démissions à l'hôpital", 2 april 2020 (beschikbaar op: https://www.liberation.fr/planete/2020/04/02/roumanie-face-au-covid-19-une-epidemie-dedemissions-a-l-hopital_1783985).

Er wordt in het bijzonder gevreesd voor de gezondheid van vluchtelingen en migranten. Niet alleen bevinden zij zich vaak in landen waar er amper toegang is tot kwaliteitsvolle gezondheidszorg, er is vaak ook een gebrek aan water, zeep en medicijnen (zie bovenstaande informatie over de toegang van asielzoekers op medische zorgen en de levensomstandigheden in de kampen). Bovendien zal verzoeker niet de mogelijkheid hebben om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. Als gevolg, zal hij in een preciaire situatie zich bevinden met beperkte toegang tot medische zorgen.

Roemenië had alle Dublin-transfers opgeschort wegens het coronavirus: "Covid 19 related measures – (...) Dublin transfers have been suspended" (AIDA Report – Update 2019, april 2020, p.11 beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>).

Gezien de huidige gezondheidscrisis is een terugkeer naar Roemenië absoluut uitgesloten. Er bestaat aldus voor verzoeker in geval van terugkeer naar Roemenië een ernstig risico dat ze zouden worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting. Eenmaal geïnfecteerd is de kans op een effectieve toegang tot de nodige gezondheidszorg bijzonder klein, zoals hierboven werd aangehaald. Dit is onmenselijke behandeling en zijn verwijdering naar Roemenië houdt een schending van artikel 3 EVRM in.

In dit verband moet ook worden opgemerkt dat de verwerende partij niets zegt over de huidige gezondheidssituatie en de mogelijke gevolgen daarvan voor de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en de voorwaarden voor opvang in Kroatië, terwijl die situatie al vóór de adoptie van de bestreden beslissing bestond.

Het lijkt bovendien op zijn minst verrassend en onredelijk om een maatregel te nemen die erop gericht is een persoon naar een andere lidstaat over te brengen, met alle logistieke en menselijke contacten die dat met zich meebrengt, terwijl de wereld geconfronteerd wordt met een ongekende inperkingsperiode die erop gericht is elke beweging om de verspreiding van het virus te beperken, zo veel mogelijk te beperken.

De verwerende partij, die een deel van de informatie waarover zij beschikt en recente openbare informatie heeft voorgelezen, heeft haar zorgplicht geschonden en haar beslissing niet voldoende gemotiveerd in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve handelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard."

3.2 De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, § 28).

In het kader van onderhavig beroep benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, *Grote Kamer*, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, *Grote Kamer*, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, *Grote Kamer*, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *Grote Kamer*, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Roemenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), J. K. en anderen v. Zweden).

De Raad herhaalt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM. Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan

Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoekende partij wijst op de systematische tekortkomingen in het opvangsysteem van asielzoekers in Roemenië en volgens haar respecteren de Roemeense autoriteiten het beginsel van non-refoulement niet. De toegang tot de asielprocedure is verre van gewaarborgd. Zij betwist dat er geen melding zou zijn gemaakt van problemen die personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Roemenië zijn overgedragen zouden ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zij betwist dat er geen tekort zou zijn in de opvang en zij meent dat de opvangomstandigheden in de centra zeer slecht zijn. Ook zijn er problemen om een tolk tijdens de asielprocedure te krijgen, gemeld. Bovendien is er een gebrek aan competente juristen om asielzoekers te begeleiden tijdens de asielprocedure. Ten slotte wijst zij op het politiegeweld in Roemenië. Verzoekende partij besluit dat er weldegelijk tekortkomingen kunnen worden vastgesteld in het opvangsysteem. Zij meent dat er geen garantie is in Roemenië op een daadwerkelijke toegang tot de procedure, materiële opvang en gezondheidszorg.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij citeert uit het AIDA-rapport, update 2019, april 2020 terwijl de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van het AIDA-rapport met als laatste update 30 april 2021. Verwerende partij maakte aldus gebruik van een recenter rapport dan verzoekende partij.

Met betrekking tot haar grieven wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“(…) In dit kader wensen we te benadrukken dat Roemenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Roemenië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Roemenië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving in kwestie. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Roemenië (Felicia Nica, “Asylum Information Database – Country Report: Romania” – 2020 update, hierna het AIDA-rapport genoemd, laatste update op 30.04.2021, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/04/AIDA-RO_2020update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 60-61). Verzoekers die reeds een negatief antwoord kregen op een eerder verzoek zullen een navolgend verzoek kunnen indienen (AIDA-rapport p. 61) en nieuwe elementen kunnen aanbrengen wanneer ze terug in Roemenië zijn. Een verzoeker kan in Roemenië blijven zolang de procedure van dit navolgend verzoek loopt. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Roemenië niet verlieten. De wet beschermt asielzoekers ook uitdrukkelijk tegen refoulement bij een volgend verzoek (AIDA-rapport p.83: “these cases shall apply only if the enforcement of the return decision is considered to be without prejudice to the principle of non-refoulement”)

Op vlak van opvangvoorzieningen stelt het AIDA-rapport dat de regionale opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, waarvan eind 2020 1223 plaatsen waren ingenomen. Toch stelt het rapport dat het tot nu toe nog niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen. “The total capacity of the Regional Centres is 1,100 places. At the end of 2020, the number of persons staying in the centres was 1,223. Until now, it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres” (p. 105). Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wordt in het rapport gemeld dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (pp. 98 - 99). Hierbij wensen we te benadrukken dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te zijn. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg in Roemenië. Dit houdt in dat zowel gratis basis gezondheidszorg als dringende medische zorg en gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde personen wordt voorzien. Indien verzoekers eveneens bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering, dan genieten zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeense staatsburger heeft (p. 115).(...)”

Zoals de verwerende partij ook heeft aangegeven in de bestreden beslissing blijkt niet dat asielzoekers in Roemenië geen opvang krijgen wegens plaats tekort.

Het loutere feit dat verwerende partij zich baseert op slechts een tweetal bronnen om haar motieven te onderbouwen, doet geenszins besluiten dat de bestreden beslissing niet afdoende onderbouwd is, temeer de rapporten waarop de verwerende partij zich ent afkomstig zijn van een gezaghebbende bron, zoals ECRE (European Council on Refugees and Exiles) en geenszins kan gesteld worden dat het rapport gedateerd is. Het komt verzoekende partij toe – wanneer zij meent dat de gevolgtrekkingen uit dit rapport verkeerd zijn – dit met concrete motieven te weerleggen.

Waar verzoekende partij betoogt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat zij gedwongen werd om asiel aan te vragen, kan uit de door haar geciteerde passage slechts opgemaakt worden dat de manier waarop informatie aan de grens wordt gegeven over de asielprocedure, van grenspost tot grenspost verschilt en dat in sommige gevallen geen of misleidende informatie wordt gegeven. De Raad ziet evenwel niet in – nu verzoekende partij in het kader van de Dublin III-verordening wordt teruggestuurd en blijkt dat zij via de motieven van de bestreden beslissing er ook van op de hoogte is dat haar verzoek tot internationale bescherming door de Roemeense autoriteiten zal behandeld worden – hoe het feit dat er soms geen of misleidende informatie over de asielprocedure gegeven wordt, op haar situatie betrekking heeft. Het loutere feit dat zij haar asielverzoek niet in Roemenië wenst behandeld te zien kan de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Zoals de verwerende partij er terecht op gewezen heeft, is het

niet aan verzoekende partij om vrij te kiezen in welke lidstaat haar verzoek om internationale bescherming wordt behandeld.

Zoals voorts blijkt uit het door de verwerende partij gehanteerde rapport zijn er geen gevallen bekend waar er problemen waren met de registratie van het verzoek tot internationale bescherming (p. 30).

Zoals de verzoekende partij erop wijst, zijn er wel gevallen gemeld in bepaalde regionale centra waar geen tolken werden voorzien bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming, doch hiervan wordt slechts melding gemaakt in bepaalde centra en er blijkt geenszins dat dit een structurele tekortkoming betreft inzake de asielprocedure in Roemenië. Verder blijkt dat verzoekers om internationale bescherming tijdens het asielinterview recht hebben op een tolk en dat tolken Dari beschikbaar zijn in Roemenië (p. 35 e.v.).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangekaarte problematiek van hygiëne in de opvangcentra, blijkt dat die problematiek wordt bevestigd in het AIDA-rapport. Echter, er blijkt eveneens uit de door verzoekende partij geciteerde informatie dat de Roemeense overheid inspanningen levert om het probleem aan te pakken. Zo is er sprake van schilder- en renovatiewerken (pp. 106-107). Verder worden ook schoonmaakmiddelen voorzien die de bewoners kunnen gebruiken en blijkt dat in 2018 een duidelijke verbetering in de hygiënische omstandigheden kon vastgesteld worden (p. 108). Hoewel in 2020 opnieuw sprake was van een verslechterde hygiënische omgeving, lag dit aan een verhoogde instroom en het gegeven dat de bewoners hun kamers en gemeenschappelijke ruimtes niet onderhielden. Wat betreft de bedwantsen blijkt dat maatregelen getroffen worden zoals desinfectie en het voorzien van de bewoners van verdelgingsmateriaal (p. 108). Verder in het rapport wordt eveneens melding gemaakt van herstellings- en renovatiewerken (p. 109). Nu niet blijkt dat de hygiënische toestand in de opvangcentra louter toe te schrijven is aan de overheid maar ook de bewoners een verantwoordelijkheid dragen om de centra proper te houden en verder blijkt dat de overheid ook maatregelen neemt om de hygiëne in de centra naar een beter niveau te tillen meent de Raad dat niet blijkt dat de hygiënische situatie in de opvangcentra als een systeemfout kan worden beschouwd.

Voorts stelt de Raad vast dat het citaat over een vreemdeling die de Hongaarse grens illegaal trachtte over te steken geslagen werd door de Roemeense grenspolitie geen uitstaans heeft met de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name een Dublin-terugkeerder waarvan de Roemeense autoriteiten hun akkoord hebben gegeven voor de terugname. Hetzelfde kan gezegd worden over het citaat over gewelddadige teruggedrijvingen aan de grens en het verhaal van een vreemdeling inzake zijn grensoverschrijding via Servië. In het licht van de vaststellingen die blijken uit het AIDA-rapport maakt verzoekende partij aan de hand van enige getuigenverklaringen van andere vreemdelingen evenmin aannemelijk dat zij als Dublin-terugkeerder in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal terechtkomen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het AIDA-rapport door de verwerende partij slechts selectief werd gelezen, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zeer concreet de passages aanduidt waarop zij zich steunt bij haar oordeel dat er geen systematische tekortkomingen zijn die wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. De vage beweringen van verzoekende partij van het tegendeel zijn niet van aard deze motivering te weerleggen. Het rapport waaruit verzoekende partij zelf citeert, becommentarieert de situatie van vluchtelingen in Roemenië. Er is sprake van mogelijke tekortkomingen, maar ook dit rapport bevat geen elementen die er op wijzen dat deze tekortkomingen een zodanig systematisch karakter zouden hebben dat er sprake zou zijn van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Wat betreft het feit dat zij in Roemenië werd gedwongen haar vingerafdrukken te geven, motiveert de bestreden beslissing dat het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van de Dublin III-Verordening een verplichting is en dat het feit dat zij werd verplicht of gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren dan ook niet kan worden beschouwd als een onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Roemenië voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoekende partij haar individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in het gehanteerde AIDA-rapport, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij kon eveneens niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige

wijze besluiten dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 of 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoekende partij stelt in haar tweede grief dat de infecties in het kader van het coronavirus toenemen. Zij meent dat het niet opportuun is om haar terug te sturen naar Roemenië gezien de huidige gezondheidssituatie aldaar.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Zij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn en toont ook niet aan dat een overdracht naar Roemenië niet met de nodige voorzorgsmaatregelen gepaard kan gaan en evenmin dat in Roemenië de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Evenmin toont zij aan dat zij geen toegang zal hebben tot de Roemeense gezondheidszorg, indien dit nodig blijkt te zijn. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat zij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoekende partij toont niet aan dat er in Roemenië een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is. Zij maakt niet aannemelijk dat een overdracht aan Roemenië haar leven of gezondheid op het spel zet. Zij maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN